

Madame Humbert zet Parijs voor gek

Een wasvrouw uit Toulouse trouwde met de zoon van haar werkgever, verhuisde naar Parijs en kletste daar alle hogere kringen de boot in met een romantisch erfenisverhaal dat van A tot Z was verzonnen, wat niet wegnam, dat ze 20 jaar lang kans zag, overal kapitalen te lenen en een weelderig leven te leiden. Toen de zaak tenslotte ontplofte, waren honderden Parijzenaars niet alleen hun kapitaal kwijt, de hele wereldpers maakte zich maandenlang schaterend vrolijk over stijl en omvang van 'de meest lachwekkende zwendel aller tijden'.

Omstreeks 1870 woonde er in Bauzelles, een dorpje niet ver van de stad Toulouse, een drankzuchtige boer genaamd Aurignac, die na een geruime hoeveelheid wijn of cognac steevast rondbrulde, dat hij in werkelijkheid van adellijke afkomst was, en wenste te worden aangesproken als de graaf van Aurignac. Men was er in de dorpskroegen al lang van op de hoogte, dat de zuiper steeds bereid was, met milde hand rondjes uit te delen, als men hem maar zijn zin gaf, en hem deemoedig aansprak als: 'Mijnheer de graaf.'

Deze uit de Franse akkers getrokken graaf stond aan het hoofd van twee dochters Thérèse en Marie en twee zoons Romain en Emile. Thérèse deed het huishouden en de beide zoons zorgden voor het boerenbedrijf en

verrichtten losse klusjes voor iedereen die contant kon betalen. De vader stak zo nu en dan ook wel eens een knoestige knuist uit... tot er weer een vlaag van hoogmoedswaanzin over hem kwam, en hij aan een nieuwe kroegentocht begon.

Voor zover men jaren later heeft kunnen nagaan, is hij op een van die zwerftochten tegen een man opgelopen, die óók hevige dorst had, en die een antieke, eiken kist te koop had, dik beslagen met koperen banden en koperen nagels. Dat indrukwekkend geval verwisselde ter plekke van eigenaar en verwierf zich een ereplaats in de slaapkamer van Aurignac. Zo gauw die antieke kist, die ook nog was voorzien van indrukwekkende sloten, daar stond te prijken, werd er een nieuwe dimensie toegevoegd aan het verhaal over de adellijke afstamming der Aurignacs. Met grote overtuigingskracht werd nu in de kroegen der omliggende dorpen het verhaal uitgedragen, dat in deze kist de officiële documenten lagen opgeslagen, die onomstootbaar aantoonde, dat boer Aurignac een lijnrechte afstammeling was van de graven d'Aurignac geboren en getogen in een grandioos familiekasteel in Auvergne, welke documenten, na de dood van hurl vader, aan de vier kinderen een erf-fortuin garandeerden. Hoewel dit verhaal jarenlang met grote volharding en overtuigingskracht aan de man werd gebracht, doemde er toch niemand in de wijde omtrek op, die er ook maar één rooie sou op wilde vergokken.

Het was een mooi verhaal, uitmuntend geschikt om saaiere uren in het café mee te korten, maar daar bleef het in financieel opzicht wel bij. Met als gevolg dat op een dag de familie-financiën zo vergaand waren uitgeput, dat dochter Thérèse door haar vader werd uitgehuurd als wasmeisje aan een goeie burgerfamilie, met de naam Humbert... waarvan de vader burgemeester was van Toulouse.

Hij was de oude boer met zijn prachtige verhalen wel eens in een dorpskroeg tegengekomen en de dochter wist van aanpakken... dus Thérèse kon in zijn huis in Toulouse meteen achter de wastobbe aan de slag.

In dat huis liep er ook een zoon rond met de fraaie voornaam Frédéric, die alras pogingen ging aanwenden om Thérèse in het bilwerk te knijpen als zij over haar wastobbe gebogen stond. Maar dat knijpwerk was nog niet verder gevorderd dan wat schuchtere pogingen, toen het jaar 1874 aanbrak, en daarmee tevens een eind kwam aan het alcoholische leven van de zogenaamde graaf van Aurignac. Toen in de sterfkamer de fameuze eiken kist met de koperen banden werd opengebroken bleek de inhoud te bestaan uit... één twintig kilo zware keisteen, verpakt in hooi.

Uit het hele verdere verloop van deze spektakelgeschiedenis valt op te maken, dat al het lawaai rondom die zo fanatiek gesloten gebleven eikenhouten kist op de jeugdige dochter Thérèse een...